

Predikan av Solveig Högberg - Andra söndagen i Advent 2022-12-04

Jeremia 33:14-16

Hebreerbrevet 10:32-39

Markus 1:14-15

Guds rike är nära

Förra gången jag predikade var för två veckor sedan, den gången var det Domsöndag.

På ett sätt är Domsöndagen och Andra Advent två söndagar med samma tema som omsluter Första Advent. Det handlar om riket som kommer och möten som då sker.

En annan likhet handlar om tiden: ”Tiden är inne”. Det är inte vilken tid som helst, det är Guds tid! Guds Kairos, en tideräkning som inte har med minuter och timmar att göra. Det handlar om den rätta tiden, oavsett vad klockan är. Därför kan vi inte räkna ut dag och stund för Guds handlande, det ryms inte inom klocktiden eller i ett kalendarium.

När tiden (Kairos) är inne så kommer Jesus tillbaka och Gud säger att då ska han göra allting nytt. Det är Domsöndagens evangelium. I en bestämd men ändå i en ännu så länge en okänd tid.

Samtidigt så säger Jesus i dag på Andra Advent att tiden är inne, att Guds rike är nära, då gäller det att vara rättvänd så att vi ser det och kan emot Guds rike. Det handlar fortfarande inte om klocktid, så att det bara skulle vara en viss tid som är passande. I dessa Jesus ord är ordet ”nu”, det som bestämmer tiden.

Så budskapet blir, om vi tänker över de senaste veckornas bibeltexter:

På Första Advent minns vi hur Jesus kom en gång, i en bestämd tid, som den man väntade på, även om han kom på ett annorlunda sätt, inridande i Jerusalem på en åsna. Han blev mottagen av en jublande folkhop ”Hosianna, välsignad är han som kommer”.

På Domsöndagen påminnes vi om att Jesus ska komma tillbaka, när tiden är inne, en tid som vi inte vet när, men vi vet att det blir i Guds tid, Guds Kairos, allt enligt hans tideräkning.

Och idag, på Andra Advent, mitt emellan att Jesus kom och ska komma, kommer han till oss, för Guds nu är just nu. Nu är tiden inne, som Jesus sa, för att ta emot honom och tro på budskapet.

Enligt den kristna traditionen är Advent en tid av ånger och har därför i många tider och för många människor varit en period av fasta, återhållsamhet och ånger. En förberedelsestid.

Men det är också en tid av hopp. Hoppet om det som jag just beskrivit, det hopp som Jesu ankomst föder och hoppet om Jesu återkomst.

Även om Advent är en kristen tradition så är det ju inte enbart kristna som firar Advent.

Men dessvärre är det väl sällan de kristna värdena vi blir påmind om när vi idag läser en tidning, ser på TV eller rör oss i staden.

Det finns så mycket "advents hitte-på": Black week, överfyllda julbord, fullsmockade skyltfönster, julklapps hysteri och julhets. Oändliga är erbjudandena och oändlig är vandan; hur ska man hinna, orka och ha råd med?

Trots att klotet dukar under av vår konsumerande livsstil så fortsätter en stor del av mänskligheten att överproducera och överkonsumera.

Och medan Ukrainas städer brinner, klyftorna mellan människor ökar och jorden jämrar sig under klimatobalansen och medan hårdhetens och intoleransens budskap blomstrar allt värre så känns Adventshoppet tämligen sällsynt förekommande.

Jag menar att Bibelns Adventsbudskap handlar om:

en avskalandets och återhållsamhetens tid.

Hebreerbrevets författare talar om att det är uthållighet som vi behöver för att kunna göra Guds vilja

Tänk om vi kunde skala av allt som inte är viktigt och därmed få ett meningsfullt liv som spirar av hoppfullhet.

På morgon TV en dag i veckan intervjuade man några barn, kanske kring 10 år. De bor i de utsatta områdena i vår stad och har varit med om många skjutningar i sin närhet. Ofattbara 700 skjutningar har i år skett i närheten av skolor.

Barnen hade så många kloka ord att säga, de var så reflekterande, där fanns verkligen hopp, mitt i det som vi utifrån skulle kunna betrakta som en hopplös situation.

- Jag fattar inte varför kriminella blir så här kriminella.
- Det är bra att det finns personal på skolan som vi kan prata med och kanske kan hjälpa oss att förstå.
- Vi känner oss trygga, vi har kompisar som stöttar.
- Vi kan förbättra Rinkeby genom att vara med och stoppa all kriminalitet här och kanske i hela Sverige.

Tänk dig en tioåring som behöver uppleva detta, men också har hopp nog att tro på sina egna och kompisarnas möjligheter att bli redskap som stoppar kriminaliteten inte bara i deras bostadsområde, utan i hela Sverige.

Jag tror inte att det är en naiv optimism. Jag tror att det är unga människor som längtar efter en ny värld som de själva kan och vill vara med och skapa. De bär på en längtan och ett hopp. Det är att gestalta Advent.

”Det kommer en tid, säger Jeremia, då Gud ska skapa rätt och rättfärdighet i landet”.

För det behöver han medskapare, inte endast några hoppfulla tioåringar. Han behöver dig och mig också.

Och Hebreerbrevets författar har ett budskap direkt till dessa ungdomar ”Ge inte upp er frimodighet, den ska rikligen belönas. Uthållighet är vad vi behöver för att kunna göra Guds vilja och få vad han har lovat”.

Men budskapet gäller oss också.

Vi kan ha andra som exempel för våra liv och vårt engagemang, men vi kan inte skjuta ansvaret ifrån oss.

Hebreerbrevets författare sa också ”Vi (de) hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade, utan till dem som tror och räddar sitt liv”.

Vilket exempel dessa pojkar är på ett rättvänt, avskalat och ett återhållsamt Advent, de drar sig inte undan.

Vilken utmaning Hebreerbrevets ord är till oss. Kan det sägas om oss att vi inte hör till dem som drar sig undan och går förlorade?

Jag vet: Både Jesaja och Hebreerbrevet är skrivet till bestämda mottagare med ett bestämt budskap. Men det fantastiska med Guds ord är att det budskap och de löften som då riktades till någon bestämd människa eller sammanhang, för flera tusen år sedan, har vi rätt att ta till oss som ett budskap och löfte till oss i dag.

Guds rike är nära!

Vi får vara med och förbereda det, men vi får också vara med och föregripa det. Vi får leva som om det redan är här och på det sättet vara ett alternativ till allt ”Advents-hittepå” som vi översköljs med.

Kanske kan vår Adventstid bli en avskalad tid med plats för ånger, fasta och återhållsamhet och inte minst en tid av hopp.

Guds rike är nära och vi kan ana att det bryter fram här och var. Vi kan skymta det.

En dag ska det fullständigt bryta igenom, men vi behöver inte vänta på den dagen för samtidigt som Guds rike en dag fullständigt ska ta över så är Guds nu just nu. Gud har ingen klocka eller almanacka som reglerar när tiden är inne. Guds Kairos är ett evigt nu.

Tidens gränser är upphävda. Det handlar om att Jesus är nära och närvarande oavsett tid.

Guds tid är evig, vår tid på jorden är begränsad.

NU är den rätta stunden. Guds rike, himmelriket är nära. Amen